

Această selecție de pagini este pusă la dispoziție ca mostră de lectură.

Textul și ilustrațiile sunt protejate de legea drepturilor de autor și nu pot fi copiate, distribuite sau utilizate fără permisiunea scrisă a editorului.

POVESTI SUCITE

Cei trei mici NARVALI

Stewart Ross

O dată, pe apele albastre și reci ale oceanului, plutea o corabie care aparținea unor pirați foarte lacomi. Echipajul era atât de ocupat să-și împartă comoara, încât nu a observat furtuna uriașă care se apropia.

Valuri gigantice au ridicat corabia, au învârtit-o ca pe o coajă de nucă și au scufundat-o în mare, făcând-o bucăți. Pirații au reușit să se salveze, înotând până la o insulă, dar corabia s-a dus la fund ca o piatră.

În adâncuri, departe de furtuna dezlănțuită la suprafața apei, înotau trei pui de narval*.

Văzând corabia care se scufunda și lăsa în urma ei bule de aer, cei trei narvali au strigat încântați:

— O meduză săltăreață! Hai să aruncăm o privire!

* Narvalul este o rudă mai îndepărtată a balenei. Este denumit și unicornul mărilor, datorită „cornului” care îi crește în vârful capului.

Țepeluș, cel mai mare din familia de narvali, avea un corn ascuțit pe care îl folosea pentru a desface scoicile. Sora lui, Spira, avea un corn spiralat, adică răsucit. Ar fi putut să-l folosească ca pe un tirbușon și să deschidă sticle, dar în ocean nu se găseau sticle cu dop. Moț, cel mai mic dintre frați, fusese numit astfel pentru că în loc de corn avea mai degrabă un cucui.

Toți trei priveau fascinați cum corabia piraților se așeza încet-încet pe fundul nisipos al oceanului.

— Aha! Știu ce este această ciudățenie! a spus Țepeluș.

— Ei bine, ce este? a întrebat Spira.

— Este o corabie! a explicat Țepeluș atoateștiutor.

Spira era nedumerită:

— Dar la ce folosește?

Țepeluș, plin de importanță, și-a mișcat cornul și a răspuns:

– Este pentru... pentru... un fel de... ăăă...

– Știu eu pentru ce este! I-a întrerupt Moț. E pentru a face diverse lucruri.

– Uau! Ce fel de lucruri? a întrebat Spira, cu ochii mari de admirație.

Moț a stat o clipă pe gânduri.

– Ei bine, orice fel de lucruri! Mai ales case.

Astfel, cei trei mici narvali s-au apucat să-și construiască fiecare câte o căsuță din resturile corabiei scufundate.

– Eu sunt cel mai mare și cel mai rapid înotător, s-a lăudat Țepeluș, deci eu voi alege primul.

A țâșnit ca o săgeată către corabie și a început să adune fel de fel de obiecte:

frânghii, pânze și piloni mari de

lemn. Fredonând o melodie, a

sprijinit materialele unele de altele,

și a construit la repezeală un cort.

Apoi, s-a dat puțin în spate ca să-l

admire mai bine.

– Asta e o casă adevărată! și-a spus el, plin de mândrie.

Chiar în acel moment, o familie de delfini trecea pe acolo.

– Hei, băieți, a strigat Țepeluș, ce părere aveți despre asta, hm?

– Despre ce? a întrebat mama-delfin, încercând să pară serioasă.

– Despre cuibușorul meu fan-tas-tic! a spus Țepeluș.

Delfinii se uitau unul la altul, nepricepând despre ce vorbește.

– „Cuibușor” este un cuvânt grozav pentru a denumi o casă, a explicat el.

– Aha, deci asta este o casă! a spus mama-delfin. Este... ăăă... frumoasă.

Puii de delfin însă nu au fost la fel de politicoși:

– Pe bune, asta e o casă?? s-au hlizit ei. Arată mai mult ca o meduză turtită.

Continuând să se amuze, familia de delfini a plecat mai departe să vadă și casele celorlalți narvali.

După ce delfinii s-au făcut nevăzuți, Țepeluș și-a privit mai cu atenție noua lui locuință.

– Uau! Casa asta este suuuper tare!

Pentru a da de veste tuturor despre realizarea lui, a început să cânte, plin de mulțumire:

*Casa mea e cea mai tare,
N-are-n lume asemănare!*

În timp ce Țepeluș cânta, rechinul cel mare și rău s-a ivit de nicăieri. Mâncarea

lui preferată era carnea delicioasă de narval. Doar că nu mai văzuse niciunul de zile în șir, iar acum îi era o foame de... rechin. Văzând noua casă a micului narval, s-a oprit și a ascultat cu atenție.

„– Măi, măi, măi... Ce avem noi aici? Un prânz care cântă!”

Rechinul cel mare și rău a dat târcoale casei, căutând un loc prin care să intre.

„Ușile și ferestrele sunt prea mici.” – s-a gândit el.
„Dar pereții nu par foarte rezistenți.”

A căscat gura, arătându-și colții ascuțiți ca niște săbii, apoi a strigat:

Voi mușca,

Voi mesteca,

Casa asta o voi mânca!

Desigur, ce voia el de fapt să mănânce nu era casa, ci micuțul narval dinăuntru!

Când Țepeluș a văzut că rechinul cel mare și rău vrea să-i mănânce casa cu totul, s-a întrebat dacă locuința lui era chiar atât de nemaipomenită pe cât crezuse.

Cranț! Cranț! se auzeau fălcile rechinului sfărâmând pânzele și frânghiile din care era făcută casa. Țepeluș privea încrămențit de spaimă la colții ca niște săbii ai rechinului. Atunci și-a dat seama: casa lui nu era deloc grozavă!

„E cazul să fug!” și-a spus narvalul. „Adio, cuibușorul meu fantastic!”

Din fericire, narvalii se pricep mai bine la înot decât la construit case. În timp ce rechinul cel mare și rău ronțăia partea din față a casei, Țepeluș a zbughit-o pe ușa din spate. Cât ai zice... „narval”, a și ajuns la casa surorii sale.

– Salut, Spira! Am venit să dorm la tine, e în regulă?

– Sigur, frățioare, dar ce s-a întâmplat cu casa ta?

– Păi, a fost...
ronțăită!

– Ronțăită? a rămas Spira cu gura căscată.

– Da... Rechinul cel mare și rău a hotărât s-o mănânce la masa de prânz. Pe mine mă voia drept garnitură, dar am fost muuuult prea rapid pentru el!

